

EL NEGOCI DE LA POR

EL GRAN VIRUS ÉS EL CAPITALISME

Link descarga texto completo:

Castellano: <https://drive.google.com/.../1eG5KAE2PEBIUkofrOZvj5dy8S.../view...>

Català: <https://drive.google.com/.../1RBSpNuUuawm5Z5nW-kX3qOLot.../view...>

Hi ha moltes hipòtesis sobre l'origen del COVID-19, però deixant de banda les que sostenen que va ser creat en un laboratori, sabem que els virus i altres malalties contagioses mortals sempre han existit

–tifus, grip espanyola, grip aviària, VIH, virus de l'Ebola, SARS– i que la seva propagació sol tenir lloc on les condicions normals de vida són pitjors a causa de l'explotació humana –misèria, amuntegament, insalubritat, aigües infectades, escassetat d'aliments–, per no parlar d'una altra mena de malalties ambientals derivades de la contaminació atmosfèrica o les radiacions. Tot això produeix l'afebliment del sistema immunitari i, quan la malaltia és contagiosa, s'escampa, afectant sobretot on es donen aquestes circumstàncies i on no existeix l'assistència sanitària adient.

A més de les morts per les malalties produïdes pels coronavirus, actualment la immensa majoria de les morts no naturals –milions i milions cada any– són produïdes per guerres, accidents laborals, desplaçaments migratoris forçats, fam, suïcidis, assassinats, tortures, falta d'accés a elements bàsics de subsistència, malalties produïdes per la destrucció dels ecosistemes, contaminació del medi ambient, de l'aire, de l'aigua i per radiacions de les anomenades noves tecnologies, com la del 5G, prohibida ja en alguns països per la seva perillositat. Els aliments que consumim, sobretot els que consumeixen les persones de poc poder adquisitiu, estan tractats amb substàncies químiques nocives per a la salut –herbicides, conservants, additius– o estan tractats genèticament. L'any 2019, al voltant de 9.000.000 de persones van morir de fam. Aquest any, només de càncer, s'han diagnosticat 1.735.350 persones i n'han mort 609.640 més.

La gran majoria d'aquests milions de morts es podrien haver evitat. Existeixen els mitjans per evitar-les, però no paren de produir-se a causa de l'ansia de diners i poder dels criminals que controlen el món, tant per provocar-les com per no permetre que s'aturin a temps.

L'expansió i els efectes d'aquest coronavirus es podrien haver reduït al mínim. Tothom estava assabentat de la rapidesa de contagi i mortaldat, de quins eren els grups més afectats –persones d'edat avançada, amb afeccions respiratòries, coronàries, diabètiques o que tinguessin l'organisme afeblit– i també de com disminuir la seva propagació: amb prevenció, detecció, aïllament de les persones afectades i amb una atenció sanitària eficaç.

Des del principi, les poques pràctiques de detecció van ser molt selectives: ministres, polítics, gent de l'elit i, no cal dir-ho, els qui podien pagar una clínica privada. El mateix podem dir de l'atenció sanitària. Ens deien que aquest coronavirus afectava tothom sense fer distincions. Quin cinisme! Com pot afectar igual qui té assistència mèdica privada i viu en grans mansions i els grups de persones que viuen amuntegades en pisos de 40 metres quadrats o els treballadors i les treballadores que s'han vist obligats/ades a anar a treballar sense mesures preventives de seguretat i amuntegats/ades en els transports públics, o les persones grans que emmagatzemen en centres geriàtrics? Els protocols d'actuació als llocs de treball i les disposicions oficials, els han canviat per adaptar-los als interessos de lucre de les empreses i de les Administracions, no pas per la necessitat dels treballadors i les treballadores. I ara, a sobre, un sector important de la patronal catalana demana que no es consideri accident laboral els contagis produïts per la pandèmia a les seves empreses perquè les seves mútues no es facin càrrec de les despeses.

D'altra banda, les persones tancades a les presons han vist trepitjats, un cop més, la merda de drets que diuen que els reconeixen. La sanitat, en aquests centres d'extermini, és ínfima –285

metges per a 92 centres i 50.000 presos i preses— i, en comptes d'incrementar aquesta plantilla per garantir mesures de seguretat sanitàries que evitin la propagació del coronavirus, se'ls han imposat encara més mesures d'aïllament. També els han suspès les comunicacions amb l'exterior, gairebé totes les activitats estan restringides —entre aquestes, els tractaments de salut mental—, però, ves per on, els tallers productius continuen funcionant. Tot això passa sense que se'n faci gairebé difusió, mentre, amb l'argument d'evitar el contagi, es continuen impedit les visites a familiars i amics, però permeten als funcionaris entrar sense la necessària protecció sanitària. Davant aquesta situació, han sortit des de dins unes quantes exigències, com ara més mesures de prevenció, excarceració de persones en risc i d'edat avançada, dels qui pateixen malalties cròniques i d'embarassades o mares amb fills, i han trobat com a resposta una dura repressió.

Pel que fa a les residències de gent gran, són conegudes les seves deficiències i les seves pèssimes atencions. Paguen poquíssim, contracten personal no qualificat, les ràtios de residents i assistents no es compleixen —4 residents per treballadora— i, per estalviar despeses, no donen l'alimentació adient ni necessària.. Tant els òrgans competents de la Seguretat Social com de la Generalitat, que tenen la responsabilitat d'inspeccionar aquestes centres, no detecten aquestes anomalies ni fan cap seguiment per corregir-les, ja que són una realitat constant. No reconeixeran mai una mala gestió dels diners públics ni exigiran un tractament adequat als fons privats, nacionals i internacionals, que es van apoderant d'aquest nou «mercat humà».

Ja se sabia i es denunciava la falta de mitjans i la precarització del treball de cures a les persones, però ara es fa més evident que mai l'oblit i el menyspreu envers les seves vides. Eren considerades de risc, però inicialment no es van prendre prou mesures preventives ni de detecció ni els van aplicar un seguiment sanitari adient, ni a ells o elles ni a curadors i curadores, veient-se obligats/ades a batallar amb aquestes carències. Com a criminals que són, i ho han dit sense embuts, prioritzaven la vida de qui tenia més possibilitats de sobreviure —les persones més joves i productives?—.

La reacció tardana, com també la nefasta organització de l'atenció sanitària, crea dubtes sobre si ha sigut per incompetència i ineptitud o perquè la situació esdevingués més dramàtica i aplicar així les mesures socioeconòmiques que tenien pensades.

Evidentment, amb la privatització d'hospitals, retalls de personal, tancament de plantes i quiròfans —al territori espanyol hi ha la quarta part de llits d'hospital que a Alemanya— i falta de previsió de materials —derivada en part de l'anterior crisi capitalista—, la sanitat a Espanya està afeblida, però, davant aquesta situació d'alarma sanitària, per què no s'han intervingut els

hospitals privats ni les fàbriques per garantir la fabricació de test fiables, respiradors o mascaretes?

Durant els últims anys hi va haver altres virus de característiques semblants i se sabia que en podien venir més, sobretot perquè les condicions que s'havien donat en els casos anteriors continuaven sent les idònies, però no hi va haver la voluntat d'anticipar-se a la seva arribada. Aquesta ha sigut la seva oportunitat per accelerar els efectes d'una crisi econòmica que ja estaven anunciant, per justificar les mesures per sortir-ne, una altra vegada amb més retalls i ajustos econòmics que tornaran a recaure sobre la classe treballadora. Més control i sobreexplotació dels recursos naturals, com també més mesures antisocials, coercitives i repressives amb la nostra consegüent pèrdua de llibertats individuals i col·lectives. Mesures que han d'aplicar per a la reestructuració i subsistència del sistema capitalista inhumà i criminal.

L'aplicació de l'estat d'alarma –en realitat, un estat d'excepció encobert–, el confinament, la restricció de la mobilitat, la policia i l'exèrcit mobilitzats són, a més d'una posada en escena per crear més por a la població, una demostració de poder i control, una advertència de qui és qui mana pensant en protestes futures. La por genera persones acrítiques i, per tant, ingènues i ignorants. La informació, tendenciosa i manipulada –quan no directament la desinformació– genera individus submisos, obedients i domesticats que acostumen a resignar-se per evitar ser reprimits.

La resposta en gairebé tots els països amb règims democràtics ha estat semblant. Fins i tot en alguns, quan el coronavirus s'anava escampant i causant baixes en altres països i es veia la rapidesa del contagi, es van negar a aplicar mesures sanitàries preventives. De debò que ningú no ho va saber veure abans o han esperat que la situació esdevingués dramàtica per imposar mesures dràstiques? Sabien que el confinament obligatori comportaria una aturada de l'economia, que acceleraria la crisi, però s'havia d'acceptar per després demanar el sacrifici i la col·laboració ciutadana necessàries i implantar noves mesures d'explotació, més control policial a través de la motorització de les xarxes socials i d'una geolocalització que ens impedeix transitar lliurement. Actualment, ja es repudia i es denuncia els qui no transigeixen amb això –com es va fer a l'Alemanya nazi– i alguns missatges, actuacions, pors i xantatges emocionals fan molta pudor.

Ara resulta que hi ha diners per refer l'economia: 2 bilions de dòlars als Estats Units, 600.000 milions d'euros del Fons Europeu... D'on surten aquests diners si no és del producte dels treballadors? Per què no s'han utilitzat per eliminar els milions i milions de morts cada any que es podien haver evitat? És evident que volen continuar amb el mateix sistema i aquestes diners

no els regalen, els deixen a canvi d'exigir les contraprestacions que més els convinguin. Per tornar-los, imposaran més mesures d'austeritat, sacrificis, retalls de les llibertats, amb els quals voldran perpetuar el seu sistema de dominació i explotació, en què continuïn havent-hi pobres, precaris, gent en atur, misèria, desnonaments, repressió, tortures, presons, CIES, racisme, patriarcat, devastació ecològica... En definitiva, on a qui produïm el que és necessari per viure tan sols ens deixen el mínim per subsistir fins a la pròxima crisi.

Al territori espanyol, els governants que dirigeixen aquest circ mediàtic-polític-sanitari-repressiu-policial-militar, malgrat la catastròfica i nefasta gestió amb què afronten la situació, anuncien, amb el cinisme que els caracteritza, ajudes socials i econòmiques de centenars de milions d'euros a treballadors, autònoms i empreses. A l'hora de la veritat, a treballadors i autònoms no els està arribant a causa de les traves i els requisits que imposen, a les empreses i als seus col·legues segurament sí. Fent ostentació del cinisme a què estan acostumats i amb el suport incondicional de tots els professionals dels mitjans de comunicació ens volen fer creure que són els nostres salvadors, que els hem d'estar agraïts, sacrificar-nos i col·laborar per tornar a la normalitat. S'omplen la boca amb paraules com «solidaritat» mentre imposen la injustícia social i, evidentment, responsabilitzen del que pugui passar als qui qüestionem les imposicions del seu totalitarisme democràtic. La normalitat de què parlen ja la coneixem, no hi volem pas tornar. Sí que volem una relació entre persones on la Solidaritat tingui sentit, on el respecte pels altres i per la natura seguin autèntics i on ens responsabilitzem de les nostres pròpies vides i dels nostres actes, sense imposicions, on no hi hagi explotats ni explotadors, ni misèria ni miserables.

El sistema social i econòmic actual ha de deixar de existir. Per posar-hi fi caldrà fer molts esforços, ja que caldrà superar tota la càrrega d'egoisme, alienació, competitivitat, ànsies de consumir, autoritarisme, por d'enfrontar-nos a la realitat, a qui ens oprimeix i a la submissió que la majoria de la gent té i accepta. Som manipulats cada dia, fins i tot quan en som conscients. Caldrà assumir responsabilitats i no delegar en d'altres perquè no decideixin per nosaltres, caldrà deixar de participar en les pantomimes electorals, encara que els seus polítics hagin sortit de mobilitzacions com les del 15M, perquè, iguals que els sindicats venedors d'obrers, són defensors d'un sistema on es troben com peix a l'aigua. Caldrà prendre consciència de la necessitat d'organitzar-nos a les empreses, als barris, a les bases amb els nostres iguals per ser més forts, per plantar cara fermament, amb convicció i compromís, a aquest sistema criminal i a la barbàrie policial fins a aconseguir els nostres drets, sortir de l'explotació i organitzar les nostres vides lliurement.

Les conquestes de millores socials i de justícia sempre han costat i s'han aconseguit per mitjà d'insurreccions del Poble organitzat. Alliberem-nos de la por, aprenguem de com es va aconseguir històricament doblegar les classes dominants i les millores de justícia social, les revoltes dels últims anys a França, Xile, Bolívia, Mèxic, Iran, Iraq, etc. ens demostren que hi ha

capacitat de reacció i d'enfrontament per fer-nos respectar. Prenguem consciència de la força que tenim.

Organització i lluita 1r Maig 2020

CNT-AIT Catalunya

EL NEGOCIO DEL MIEDO

EL GRAN VIRUS ES EL CAPITALISMO

Hay muchas hipótesis sobre el origen del COVID-19, pero aparte de las que sostienen que fue creado en laboratorio, se sabe que los virus y otras enfermedades contagiosas mortales siempre han existido –tifus, gripe española, gripe aviar, VIH, ébola, SARS– y que su propagación suele tener lugar donde las condiciones normales de vida son peores debido a la explotación humana –miseria, hacinamiento, insalubridad, aguas infectadas, escasez de alimentos–, por no hablar de otro tipo de enfermedades ambientales derivadas de la contaminación atmosférica o las radiaciones. Todo esto produce debilitamiento del sistema inmunitario, y cuando la enfermedad es contagiosa se expande afectando notablemente donde se dan estas circunstancias y donde no existe la adecuada asistencia sanitaria.

Además de las muertes por las enfermedades producidas por los coronavirus, la inmensa mayoría de las muertes no naturales en la actualidad –millones y millones cada año– son producidas por guerras, accidentes laborales, desplazamientos migratorios forzados, hambrunas, suicidios, asesinatos, torturas, falta de acceso a elementos básicos de subsistencia, enfermedades producidas por la destrucción de los ecosistemas, contaminación del medio ambiente, del aire, del agua y por radiaciones de las llamadas nuevas tecnologías, como la del 5G, prohibida ya en algunos países por su peligrosidad. Los alimentos que consumimos, sobre todo los que consumen lxs personas de poco poder adquisitivo, están tratados con sustancias químicas nocivas para la salud, herbicidas, conservantes, aditivos o tratados genéticamente. En 2019, alrededor de 9.000.000 de personas han muerto por hambre. Ese año, sólo por cáncer, se diagnosticaron 1.735.350 personas y murieron otras 609.640.

La gran mayoría de estos millones de muertes podrían haberse evitado. Medios para evitarlas los hay, pero siguen sucediendo debido al ansia de dinero y poder de los criminales que controlan el mundo, tanto por provocarlas como por no permitir que se atajen a su debido tiempo.

La expansión y efectos de este coronavirus se podría haber reducido al mínimo. Se sabía de la rapidez de contagio y mortalidad, de a quién les podía afectar más –personas de edad

avanzada, con afecciones respiratorias, coronarias, diabéticas o que tuvieran su organismo más debilitado— y también cómo aminorar su propagación: con prevención, detección, aislamiento de las personas afectadas y con una atención sanitaria eficaz.

Desde un principio, las pocas prácticas de detección fueron muy selectivas: ministros, políticos, gente de élite y, por supuesto, a quienes podían pagar una clínica privada. En cuanto a la atención sanitaria, otro tanto de lo mismo. Nos decían que este coronavirus a todos afecta por igual, ¡cuanto cinismo! ¿Cómo puede afectar por igual a quien tiene asistencia médica privada y vive en grandes mansiones que a aquellos grupos de personas que viven hacinadas en pisos de 40 metros cuadrados, o a los trabajadores que se han visto obligados a ir a trabajar sin medidas preventivas de seguridad y amontonados en los transportes públicos, o a las personas mayores que almacenan en centros geriátricos? Los protocolos de actuación en los tajos y disposiciones oficiales los han cambiado para adecuarlos a los intereses de lucro de empresas y de las Administraciones, no por la necesidad de los trabajadores. Y encima, ahora, un sector importante de la patronal catalana está pidiendo que no se considere accidente laboral los contagios producidos por la pandemia en sus empresas para que sus mutuas no corran con los gastos.

Por otra parte, los presxs han visto pisoteados, otra vez más, la mierda de derechos que dicen que se les reconocen. La sanidad en estos centros de exterminio es ínfima —285 médicos para 92 centros y 50.000 presxs— y en vez de incrementar esa plantilla para garantizar medidas de seguridad sanitarias que eviten la propagación del coronavirus se les ha impuesto aún más medidas de aislamiento. También les han suspendido las comunicaciones con el exterior, casi todas las actividades están restringidas —entre ellas el tratamiento de salud mental—, pero cómo no, los talleres productivos siguen funcionando. Todo esto está pasando, sin apenas difusión, mientras con el argumento de evitar el contagio sigue impidiéndose a familiares y allegados las visitas, pero permiten a los funcionarios entrar sin la necesaria protección sanitaria. Ante esta situación han surgido desde dentro varias exigencias. Entre ellas, más medidas de prevención, excarcelación de personas en riesgo y de edad avanzada, de quienes padezcan enfermedades crónicas y de embarazadas o madres con hijos, encontrando como respuesta una dura represión.

En cuanto a las residencias para gente mayor, son conocidas sus deficiencias y sus pésimos cuidados. Pagan poquísimos, contratan a personal no cualificado, las ratios de residentes y asistentes no se cumplen —4 residentes por trabajadora— y no dan la alimentación adecuada ni necesaria para ahorrar gastos. Tanto los órganos competentes de la Seguridad Social como de la Generalitat, que tienen la responsabilidad de inspeccionar estos centros, no detectan estas anomalías ni hacen un seguimiento para corregirlas, ya que siguen sucediendo. Nunca reconocerán una mala gestión del dinero público ni exigirán un trato adecuado a aquellos fondos privados, nacionales e internacionales, que se están haciendo con ese nuevo «mercado

humano».

Ya se sabía y se denunciaba la falta de medios y precarización del trabajo de cuidados a las personas, pero ahora se hace más latente que nunca el olvido y el desprecio hacia sus vidas. Siendo consideradas de riesgo, inicialmente no se tomaron suficientes medidas preventivas ni de detección ni se les aplicó un seguimiento sanitario adecuado, tanto a ellxs como a lxs cuidadorxs, viéndose algunxs obligadxs a lidiar con esas carencias. Como criminales que son, y lo han dicho sin ningún reparo, priorizaban la vida de quienes tenían más posibilidades de sobrevivir –¿lxs más jóvenes y productivos?–.

La reacción tardía, así como la nefasta organización de la atención sanitaria, crea dudas sobre si ha sido por incompetencia e ineptitud o para que la situación fuera más dramática y aplicar así las medidas socioeconómicas que tenían en mente.

Ciertamente, con la privatización de hospitales, recortes de personal, cierres de plantas, de quirófanos –en el territorio español hay la cuarta parte de camas hospitalarias que en Alemania– y falta de previsión de materiales –derivada en parte de la anterior crisis capitalista–, la sanidad en España está debilitada, pero ante esta situación de alarma sanitaria, ¿por qué no se han intervenido los hospitales privados ni las fábricas para garantizar la fabricación de test fiables, respiradores o mascarillas?

Durante los últimos años hubo otros virus de características parecidas y se sabía que podían venir más –sobre todo porque las condiciones que se habían dado en las anteriores seguían siendo las idóneas–, pero no voluntad de anticiparse a su llegada. Esta ha sido su oportunidad para acelerar los efectos de una crisis económica que ya estaban anunciando, para justificar las medidas para salir de ella, otra vez con más recortes y ajustes económicos que volverán a recaer sobre la clase trabajadora. Más control y sobreexplotación de los recursos naturales, así como más medidas antisociales, coercitivas y represivas con nuestra consiguiente pérdida de libertades individuales y colectivas. Medidas que han de aplicar para la reestructuración y subsistencia del sistema capitalista inhumano y criminal.

La aplicación del estado de alarma –en realidad un estado de excepción encubierto–, el confinamiento, la restricción de la movilidad, la policía y ejército movilizados, son, aparte de una puesta en escena para crear más miedo en la población, una demostración de poder y control, una advertencia de quién es el que manda ante protestas venideras. El miedo genera personas acríticas y, por lo tanto, ingenuas e ignorantes. La información, tendenciosa y

manipulada –cuando no directamente a la desinformación– genera individuos sumisos, obedientes y domesticados que suelen resignarse para no ser reprimidos.

La respuesta en casi todos los países con regímenes democráticos ha sido parecida. Incluso en algunos, cuando el coronavirus se estaba extendiendo y causando bajas en otros países y se veía la rapidez de contagio, se negaron a aplicar medidas sanitarias preventivas. ¿De verdad nadie supo verlo antes o han esperado a que la situación fuera dramática para imponer medidas drásticas? Sabían que el confinamiento obligatorio conllevaría una parada de la economía, que aceleraría la crisis, pero debía de aceptarse para luego pedir el sacrificio y la colaboración ciudadana necesarias e implantar nuevas medidas de explotación, más control policial a través de la motorización de redes sociales y de una geolocalización que nos impide transitar libremente. Actualmente, ya se repudia y se denuncia quienes no transigen con ello –como se hizo en la Alemania nazi– y ciertos mensajes, actuaciones, miedos, chantaje emocional, huelen bastante mal.

Ahora resulta hay dinero para rehacer la economía: 2 billones de dólares en EEUU, 600.000 millones de euros del Fondo Europeo... ¿De dónde sale ese dinero si no es del producto de los trabajadores? ¿Por qué no se ha utilizado para eliminar los millones y millones de muertes cada año que se podían haber evitado? Está claro que quieren continuar con el mismo sistema y este dinero no lo regalan, lo prestan a cambio de exigir las contraprestaciones que más les convengan. Para devolverlo impondrán más medidas de austeridad, sacrificios, recortes de las libertades. Con ellos querrán perpetuar su sistema de dominación y explotación en el que continúen habiendo pobres, precarios, parados, miseria, desahucios, represión, torturas, cárceles, CIES, racismo, patriarcado, devastación ecológica... En definitiva, donde a lxs que producimos lo necesario para vivir tan sólo se nos deje lo justo para subsistir hasta su próxima crisis.

En el territorio español, los gobernantes que dirigen este circo mediático-político-sanitario-represivo-policial-militar, pese a la catastrófica y nefasta gestión con la que están llevando la situación, anuncian, con el cinismo que les caracteriza, ayudas sociales y económicas de cientos de miles de millones de euros a los trabajadores, autónomos y empresas. A la hora de la verdad, a los trabajadores y autónomos no les están llegando debido a las trabas y requisitos que imponen, a las empresas y a sus colegas seguramente sí. Haciendo alarde de ese cinismo a que están acostumbrados y con el apoyo incondicional de todos los profesionales de los medios de comunicación nos quieren hacer creer que son nuestros salvadores, que tenemos que estarles agradecidos, sacrificarnos y colaborar para volver a la normalidad. Se llenan la boca con palabras como «solidaridad» mientras imponen la injusticia social y, por supuesto, responsabilizan de lo que pueda pasar a quienes cuestionamos las imposiciones de su totalitarismo democrático. La normalidad de la que hablan ya la conocemos, no queremos volver a ella. Sí queremos una relación entre personas donde la

Solidaridad tenga sentido, donde el respeto por los demás y por la naturaleza sean verdaderos y donde nos responsabilicemos de nuestras propias vidas y de nuestros actos, sin imposiciones, donde no haya explotados ni explotadores, ni miseria ni miserables.

El sistema social y económico actual ha de dejar de existir. Para acabar con él tendremos que realizar muchos esfuerzos, ya que se tendrá que superar toda la carga de egoísmo, alienación, competitividad, ansias de consumir, autoritarismo, miedo a enfrentarse a la realidad, a quien te oprime y la sumisión que la mayoría de la gente tiene y acepta. Somos manipulados diariamente, incluso siendo conscientes de ello. Se tendrán que asumir responsabilidades y no delegar en otros para que no decidan por nosotros, se tendrá que dejar de participar en las pantomimas electorales, aunque sus políticos hayan salido de movilizaciones como las del 15M, pues como los sindicatos vendeobrers son defensores de un sistema en el que se encuentran como pez en el agua. Tendremos que tomar conciencia de la necesidad de organizarnos en las empresas, en los barrios, en las bases con nuestros iguales para ser fuertes, para plantar cara firmemente, con convicción y compromiso, a este sistema criminal y a la barbarie policial hasta conseguir nuestros derechos, salir de la explotación y organizar nuestras vidas libremente.

Las conquistas de mejoras sociales y de justicia siempre han costado y se han conseguido por medio de levantamientos del Pueblo organizado. Desechemos el miedo, aprendamos de cómo se consiguió históricamente doblegar a las clases dominantes y las mejoras de justicia social, las revueltas de los últimos años en Francia, Chile, Bolivia, México, Irán, Irak, etc. nos demuestran que hay capacidad de reacción y de enfrentamiento para hacernos respetar. Tomemos conciencia de la fuerza que tenemos.

Organización y lucha 1º Mayo 2020

CNT-AIT Catalunya